

at han maa finde en anden, som han kan komme til at holde af. Saadan en Ungkarl har det virkelig ikke godt."

I det samme hørtes en Mandsrøst ude i Forstuen, og da Jytte mente at genkende Præstens Stemme, fik hun lidt Uro paa sig.

„Det er min Mand," sagde Meta. „Jeg vil blot sige ham, at du er her."

Jytte bestemte sig til at tage bort, saasnart hun havde hilst paa Doktoren. Hun satte ingen Pris paa igen at træffe den uhøflige Mand og fortrød i det hele, at hun var kommen her.

Doktor Gaardbo modtog hende imidlertid med overraskende Elskværdighed. Han viste sig tilmed at være ganske underholdende, talte meget og lidt støjende men var fuld af Humør. Da Meta søgte at overtale hende til at blive der til Aften, stemte han i med og tilbød at køre hende hjem, dersom hendes egen Vogn ikke kunde vente. Men al deres Venlighed gjorde blot Jytte endnu mere opsat paa at komme bort, fordi hun følte, at hun slet ikke passede her.

Kort efter fulgte hele Familjen hende tilvogns.

Doktor Gaardbos Interesse for Konens Veninde var bleven vakt af en Bemærkning, som hans Broder havde ladet falde om hende ved sit Besøg den foregaaende Dag. Ordene havde røbet en vis Optagethed af den smukke Ministerdatter. Af den Grund var han bleven nysgerrig efter selv at danne sig en Mening om hende, og som foreløbigt Resultat af Prøvelsen fastslog han nu, at Damen virkelig var en hel Del mere menneskelig, end han efter Pynten og Minen straks havde forestillet sig. —

Da Jytte kom hjem, fandt hun ingen i Stuerne; men ude under Solsejlet paa Verandaen stødte hun paa sin Fætter, der sad muttersene, melankolsk hensunken med en Flaske Whisky og Soda-vand foran sig. Hun vilde gaa ham forbi; men han bad hende om at sætte sig hos ham et Øjeblik, da han havde noget vigtigt at tale med hende om.

„Hvad er det, du vil sige mig?" spurgte hun utaalmodig.

Han saae ynkeligt paa hende.

„Det er noget meget alvorligt . . . noget meget sørgeligt. Sig